

legijs. Ratio est, quia iam facta sunt sibi propria, et non habent ea dependenter ab aliis, sed independenter, ac si ipsis specialiter concessa fuissent, quomodocunque illi se habeant circa illa priuilegia vtendo, vel non vtendo eis, sicque in tali communicatione independenti, omnes qui dictis priuilegiis possunt adæquantur ex æquo. Nec ex hoc, quod communicantes virtute cōmunicationis possint agere contra eos, quibus priuilegium communicatum primo fuit concessum frangitur regula illa vulgaris, quod priuilegiatus, non potest agere contra pariter priuilegiatum. Nam illa regula non militat in hoc casu, vt supra. q. 9. late declarauimus, adducendo aliqua exempla manualia. Loquendo autem de illis, quibus non sic specialiter et independenter communicantur priuilegia, vt sunt familiares et donati Fratres, et alii huiusmodi, secus dicendum est. Hi enim non possunt vti priuilegiis Fratrum contra ipsos Fratres, quorum priuilegia illis communicantur. Quia quod in fauorē ipsorum Fratrum principaliter cōcessum est [quod scilicet, eorum familiares vtantur ipsorum priuilegiis] non debēt cōtra ipsos Fratres, seu in eorū dispēdiū retorqueri.